

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

GÂNDURI DUREROASE DIN EXIL¹

Nicholas DIMA

Nick
DIMA

Unde ești tu Țepeș Doamne!

Zilele acestea am fost trist, foarte trist. Am citit pe internet că un polonez care a trăit mai mulți ani în țara noastră a făcut următoarea declarație: „Ca să-i îndrepti pe românii de azi ar trebui împușcați toți cei în vârstă de peste șapte ani și după 20 de ani ar trebui repetată operația...”

Sunt plecat din țară de peste 50 de ani și la întoarcere, prima oară în 1990 după 22 de ani de înstrăinare, nu mi-am mai găsit nici familia, nici prietenii, nici locul și nici neamul. Oamenii cu frică de Dumnezeu și cu sufletul curat au fost nimiciți ori marginalizați și dacă mai trăiesc ei se zbat între viață și moarte. Și dacă mor nu mor de bătrânețe. Sunt omorâți sufletește. Târâturile au ajuns în frunte și netrebniții s-au văzut împărați. Și împreună ei se grăbesc și jefuiesc țară pentru că simt că nu mai au mult și li se apropie sorocul. În orice moment poate să revină stăpânul casei, Marele stăpân. Acum însă parveniții se întrec în a-și etala spoiala în timp ce fac sluj în fața noilor stăpâni, niște ciocoi pribegi aduși de vânt. Și cu cât se umflă mai mult în pene și se etalează pe dinafară, cu atât mai goi sunt noii epigoni pe dinăuntru. S-au gândit ei vreo clipă că nu vor viermui la nesfârșit pe acest pământ? Cu ce vor se vor prezenta aceste târâturi în fața marei judecați?

SUPRAVIEȚUIRE

Strămoșii noștri au fugit din calea barbarilor și au supraviețuit, dar au rămas să trăiască pe fugă. Mulți dintre ei și-au aplecat capul și multă vreme au rămas cu capul aplecat în pământ. Au venit slavii și s-au pretins prieteni cu noi. Cu timpul au devenit ortodocși ca și noi și am învățat de la ei să spunem bogdaproste. O spuneam pentru că ne dădeau de pomană din cece furaseră tot de la noi.

¹ Prof. Dr. Nicholas DIMA, USA, 27 decembrie 2022

Au venit turcii și ne-au cerut bir, și un timp am rămas biruiți. De la ei am învățat să dăm și să pretindem bacșiș. Au urmat grecii fanarioți care ne salutau cu ticalos, adică ceva frumos; un fel de ce mai faci pe limba lor, dar purtarea lor era cu totul alta. Și ca să supraviețuiască, unii dintre noi s-au luat după fanarioti și s-au ticăloșit.

S-au ridicat eroi ca Mihai, Horia și Tudor, dar nu le-a plăcut lichelele de sus. I-au înjunghiat lași pe la spate, i-au ucis, I-au tras mișelește pe roata. Au supraviețuit în fruntea țării tâlharii și fățarnicii.

Au venit comuniștii și le-au luat pământul țăranilor. Ca să supraviețuiască țăranii și-au trimis copiii să fure de pe propriile lor ogoare. Și unii din copii s-au deprins cu furtul. Cei colectivizați s-au prefăcut că muncesc și mulți au rămas prefăcuți. Intelectualii mai deștepți s-au orientat și au intrat în partid ca să-l schimbe pe dinăuntru și au rămas ei preschimbați pe dinafară. Dar, Doamne ferește, ei nu erau comuniști!

După '89 foștii comuniști s-au declarat revoluționari cu dreptul legitim de a jefui țara. Și am rămas jefuiți. Și tot ei ne conduc și ne jefuiesc și azi. Poporul a supraviețuit, dar supraviețuirea e doar un somn veșnic! Treziți-vă frați români!

Confesiune

În cursul multor ani de cercetare și autoanaliza am căutat răspunsuri la frământările mele, dar mult timp fără nici un rezultat. Am suferit sub comuniști în România, dar nu mi-am găsit liniștea sufletească nici în America. M-am ales cu alte vise răvășite, cu incertitudini și cu noi înfrângeri.

Un timp, nu am vrut să-mi accept destinul, să mă împac cu soarta și să accept voința marelui forțe divine care ne guvernează. Cum te poți împăca însă cu o forță pe care nu o înțelegi? Putem cunoaște oare această forță prin căutări raționale or o descoperim prin revelații? Am vrut să-l găsesc pe Dumnezeu prin acumulare de cunoștințe și am ajuns chiar la concluzia că a dobândi cunoștințe nu e doar un drept, ci o datorie.

Cunoștințele sunt fără limite și stau la dispoziția tuturor celor care le caută. Acumularea lor nu îți aduce însă liniștea dorită, ba chiar îți adâncește frământările. De fapt, noi nu înțelegem nici măcar realitatea fizică pe care o percepem prin simțurile noastre: Urechea te minte și ochiul te-nșeală. Cunoștințele trebuie filtrate prin credință pentru a ajunge la înțelegere, la înțelepciune, la pace sufletească. Și în căutările mele m-am oprit în fața unei mari dileme: Care e sensul vieții?

Desigur, la început, în prima tinerețe și în perioada de formare, căutările sunt lumești și sensul vieții îl găsești în bunuri materiale, în familie, în prietenii, și în natură din jurul nostru. Pe la mijlocul vieții, în perioada de afirmare, sensul vieții îl găsești în glia strămoșească, în țara în care te-ai născut și în care te-ai format, în cultura națională care te-a definit. Spre apusul vieții, sensul devine spiritual. Te cheamă divinitatea care te-a zămislit și care ți-a hărăzit un destin. Te atrage ca un magnet nemurirea care te primește în infinitatea ei. Acolo te poți pierde în neantul spiritual al tuturor celor care au ajuns în sferele cerești. Acolo devii tu însuși, cel adevărat și etern...

Se spune că viața de dincolo de materie, existența în spirit, energie și conștiință, seamănă în esență ei cu cea de aici. Și totuși, trăirea spirituală este infinit mai intensă și mai profundă decât cea de pe Terra. Acolo, fiecare familie de spirite egal evolute își are așezământul ei paradisiac. Înainte de a ajunge acolo, trebuie să rătăcim însă prin aceasta junglă terestră, să depășim numeroase obstacole, să ne lepădăm de cele lumești, să lăsăm zgura pe pământ, să ne dobândim dreptul la înălțare...

Și încă îmi amintesc fragmente din poeziile marelui poet și martir al închisorilor Radu Gyr:

*Ești Doamne bun, eu pământean și rău/
În dragoste nu-ți seamăn, nici în milă/
Dar după răni, sunt chip din chipul Tău/
De păr dospit din cer, nu din argilă...
Atât de dulce știu să cad/
Și-atât de greu mă-înălț în sfere/
Că rădăcina mea în cer e/
Iar fructul ei se coace-n iad...*